העלון טעון גניזה
עלון מס' 578
שבת פר' מטות מסעי
שנת תשפ"א

בס"ד

תפארת עוז

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
שלמה בן ויקטוריה ז"ל

לרפואה שלמה
אולגה זימבול בת אמילי

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

מטעמים לשולחן

ואת בלעם בן בעור הרגו בחרב (לא,ח)

מפני מה מדגישה התורה מה היה עונשו של בלעם בן בעור?

ה"**בן איש חי**" השיב על כך באמצעות המעשה הבא: יהודי עם הארץ שנהג להגיע לבית הכנסת רק בשבתות וימים טובים, וגם אז בשעה מאוחרת למדי, נשא לאישה ילידת ספרד חכמה, אשר ידעה ללמוד ולהתפלל היטב, ועבר להתגורר באחת מערי ספרד. בשבוע הראשון לאחר המעבר הרהר לעצמו כי מן הראוי שבשבת החגיגית הזו ילך לבית הכנסת, וכך עשה. באותה עיר היו שמות האנשים חרוטים על ספסלי בית הכנסת, ולאורחים יעדו היכל צדדי ובו ספסלים מיוחדים להם. נכנס האורח לבית הכנסת, ובדיוק ברגע זה אמר הצבור "ה' מלך", וכמנהג הספרדים עמדו כולם על רגליהם. התמוגג האורח ממראה הציבור כולו שקם לכבודו, וכשראה שהספסל הראשון במזרח פנוי, הלך והתישב בו. כשהגיע למקום זה, סים הקהל לומר "ה' נלך" והתישב במקומו, מה שהוסיף לזחיחות דעתו ולתחושה הטובה שלו. אולם, לא ארכו הרגעים ונקישה קלה על גבו סמנה לו להסתובב. היה זה הגבאי, שהסביר לו כי הוא התישב בטעות במקומו של ראש הקהל, והפנה אותו לספסלי האורחים. דקות ספורות לאחר שהתישב במקום החדש, הגיע לבית הכנסת ראש הקהל, וכשעבר בין המתפללים על מנת להגיע למקומו, קמו קלות האנשים. האורח הבחין בכך הרהר לעצמו: נראה שאני חשוב יותר בעיניהם, שהרי כאשר אני הגעתי עמד כל הקהל כולו על רגליו, ולא רק אלו שעברתי לידם, איך יתכן אפוא, שהושיבו אותי במקום צדדי כל כך? אך מאחר שאיש לא השיב על תמיהותיו שמר אותן לעצמו, וכשבא הביתה ספר לאישתו את כל קורותיו. "מתי הגעת?", שאלה מיד האישה הנבונה, וכשהשיב לה, צחקה והסבירה לו שהאיש לא קם לכבודו, והוכחה הברורה לכך היא שכשהעביר אותו הקהל ליציע האורחים אף אחד לא קם. כיוצא בכך ארע לבלעם-מסים ה"בן איש חי"-כאשר ראה שהנבואה שהתנבא נכתבה בספר התורה, כמו נבואותיו של משה רבנו, זחה עליו דעתו הוא הסיק כי ככל הנראה נבואותיו אינן פחותות בדרגתן מזו של משה רבנו, שהרי אלו וגם אלו כתובות בתורה. אך כדי שלא יתהלל אמרו לו: כל הסיבה שהכניסו את דבריך, היא משום שיש בהם ברכות לעם ישראל, אבל כל מה שנוגע אליך התקים, ועל אף שבקשת "תמת נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמהו" (כג,י) סופך למות בחרב, כדי שכל העולם כולו ידע את האמת!

כי שקד אני על דברי לעשתו (מתוך ההפטרה)

הקב"ה שואל את ירמיהו הנביא:"מה אתה ראה ירמיהו", וירמיהו עונה:"מקל שקד אני ראה". אומר לו הקב"ה: "היטבת לראות כי שקד אני על דברי לעשתו". ה"**בן איש חי**" בספרו "**ברכת חיים**" באר את הדברים על פי משל: מלך אחד הלך עם המשנה שלו, והסתובבו בין העם כשהם לבושים בגדים פשוטים, למען לא יזהו אותם. יום אחד עברו המלך ומשנהו ליד בית הרופאים. אמר המלך:"הבה נכנס". בקש המשנה להשמט מהבקור במקום זה, ואמר:"וכי למה לנו?! הן רק שמות מחלות ותרופות נשמע כאן. איזו תועלת יש לנו בכך?!". אמר לו המלך:"שמא אף מכאן יכולים אנו ללמוד ולהפיק תועלת ומוסר השכל". נכנסו השנים, ישבו בחדר המתנה, וראו אדם בוכה בכי תמרורים. שאלוהו:"מה ארע לך? מדוע כה גועה אתה בבכי?" אמר להם:"כלב נשך אותי". שאלוהו:"ומה אמר הרופא? כלום אין תרופה למכה מעין זו?" אמר להם:"יש תרופה-לקחת מהכבד של הכלב עצמו, בעודו חי". אמרו לו:"מאחר שישנה תרופה, מדוע הנך בוכה כל כך?" אמר להם:"בקוצר רוחי, הרגתי את הכלב, אבדתי במו ידי את התרופה למכתי". יצאו המלך והמשנה החוצה, והמשנה למלך שאל:"כלום למוד למדת כאן? כלום מוסר השכל הפקת מכאן?" ענה לו המלך:"אכן. למדתי שמן ההכרח לנקוט מידת המתינות. ומוסר השכל נתתי אל ליבי, שאם בבית המשפט גוזרים על אדם גזר דין מות, ומבצעים הדין, אי אפשר להחזיר זאת לאחור". בתורתנו הקדושה כבר מצוים אנו על כך: אם בית דין פסקו דין מות על אדם, אין מבצעים את פסק הדין מיד, אלא לאחר לילה. אי אפשר להחזיר את הגלגל אחורנית, ועל כן יש צורך במתינות גדולה. ויש להבין:אם המתינות חשובה כל כך, מדוע אומר הקב"ה "כי שקד [ממהר] אני על דברי לעשותו"? מדוע הביא הקב"ה את הפורענות מהר? אלא יש לומר: המתינות נחוצה לבני אדם, שאינם יודעים את העתיד לבוא, ואף את העבר וההוה אינם מבינים. הקב"ה, שאין דבר נעלם ממנו, שיודע ומכיר את העבר וההוה וגם את העתיד-אין לו צורך במתינות. ועוד יותר מכך כאשר הקב"ה ממהר להביא את הפורענות, הרי זה לטובה. אף כאן אנו רואים: שמונה מאות וחמישים ושתים שנה היו צריכות לעבור מהכניסה לארץ עד הגלות. הקב"ה מהר את הפורענות, והיו רק שמונה מאות וחמישים שנים. מדוע? כדי שלא תתמלא הסאה, ויהיו זכאים שיחזירם הקב"ה בבוא העת, ולא יאבדו. זהו שנאמר:"היטבת לראות כי שקד אני על דברי לעשותו"-כאשר הקב"ה שוקד [ממהר] על הרעה, הרי זה לטובה.

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת מטות מסעי

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	6.19	7.13	8.29	9.06
תל אביב	6.22	7.30	8.32	9.03
חיפה	6.23	7.21	8.33	9.04
באר שבע	6.17	7.28	8.26	9.01

הפטרה: "שמעו דבר ד'"

ההלכה השבועית

הלכות בין המצרים

א. אסור לעשות ריקודים ומחולות בימי בין המצרים, שהם מי"ז בתמוז עד ט' באב, אפילו בלי נגינה, וכל זה בריקודים ומחולות המתנהלים על פי הדין, אנשים לבד ונשים לבד במחיצה מפסקת ביניהם, אבל ריקודים ומחולות מעורבים אנשים ונשים יחדיו אסורים בהחלט בכל ימות השנה כולה.

ב. כתב הרמ"א (בסי' תקנא סעיף ד), שנוהגים להחמיר שלא להסתפר מי"ז בתמוז עד אחר ט' באב. וידוע שכל בני אשכנז יוצאים ביד הרמ"א, ומחמירים בזה. ואילו הספרדים ועדות המזרח נוהגים להקל כדעת מרן (סי' תקנא), שאין להסתפר בשבוע שחל בו תשעה באב בלבד. והשאלה נשאלת ישיבה שלומדים בה ספרדים ובני עדות המזרח (עם רוב התלמידים האשכנזים) האם מותר להם להסתפר ולהתגלח גם אחר י"ז בתמוז, או עליהם להחמיר, כדי שלא יעשו אגודות אגודות, הללו מחמירים והללו מקילים. התשובה לכך היא, שמן הדין מותר לבני עדות המזרח להסתפר ולהתגלח בימי בין המצרים, אף על פי שלומדים בישיבות שרוב תלמידיהם מבני עדות אשכנז. ומכל מקום אם רצו להחמיר על עצמם ולנהוג שלא להסתפר ולהתגלח כל ימי בין המצרים, תבוא עליהם ברכה.

חזון עובדיה

סיפור השבוע

המחלה הידועה הזו, מכונה בז'רגון של הפסיכולוגים "תסמונת הדשאים הירוקים". במקומותינו יש לזה המון כינויים, אך אנו נסתפק בקנאה, או אולי בעין רעה או בעין צרה. וכבר עמדו על כך מומחי הנפש, חז"ל, כי כאשר אדם עינו צרה בשל חברו וקנאה עזה מחלחלת בו, אזי עצמותיו נרקבות במהרה, שנאמר "ורקב עצמות קנאה". אך ברשותכם, בואו נניח לאותם תבחינים נפשיים ורק נסתפק, וניטול לעצמינו מידע לדרך, כי תסמונת "הדשאים הירוקים" של השכן, פועלת נוראות ומקלקלת גם בהיבטים הגשמיים של יהודי החוטא בקנאה. רוצה לומר, שאין מחלה נפשית בעולמו של מי שאמר והיה העולם שאיננה מזיקה גם לגוף, השם ישמרנו. על דעתכם, ושלא על דעתכם, אין לנו ברירה אלא להמריא על גבי כנפי הזמן, אל אותה עיירה דרומית, השוכנת כבוד בליבו של מדבר ענק שאין לו סוף. לפני למעלה מ 30 שנים, היתה אותה עיירה, עלובה ודחויה למדי. תושביה המעטים, שהוצנחו אליה כמעט בעל כורחם, היו חולמים חלומות של פריחה והתנדפות ממנה, אלא שחסרון כיס, ובעיקר מוטיבציה נמוכה וחוסר קשרים בחלונות הגבוהים, שלא היו זמינים בעבורם, גרמו להם להיתקע שם ולהתרגל. העניות בעיירה שלטה ביד חזקה, ובעיקר בזרוע נטויה ותקעה יתדות מאד לא נאמנים, באותם בניינים אפורים ומתקלפים שבטעות כינו אותם שיכונים. הרוחות, הגשמים, השרב המדברי, אכלו בהם בכל פה והוסיפו גוונים של דלות משוועת לחדרי המדרגות ולחצרות שופעות היבלית שבין כניסה לכניסה. תתפלאו, למרות הדוחק והאבטלה, יכולתם למצוא שם די הרבה פרצופים מחוייכים, שהשכילו לנתב את חייהם בין פת חרבה למים במשורה, ועל מזרן על הארץ תישן ובתורה אתה עמל, וקם עם אור ראשון לתפילת שחרית בהנץ החמה. שלא תטעו, באותו שיכון עלוב בעיירה הדרומית, התגוררו מיעוט של משפחות חרדיות, שהדרימו בעיקר מחוסר ברירה, ורוב של משפחות מסורתיות, שסחבו על גבן היסטוריה מבישה של קציצת פיאות במעברות והעברה אכזרית על דת, בין הדשאים הירוקים של הקיבוץ. כך שאם הייתם מניחים על המאזניים הרוחניות את משפחות מכבדי היהדות לעומת אלו שלא, אזי היה רוב מוצק לאוהבי התורה, כפי שנתון זה מצוי גם היום בערי השדה. בערב שבת, עוד הרבה לפני בין השמשות, יכולתם להריח את ניחוחה של השבת המתבשלת לה בין תנור לכיריים, על שלל ריחות המאכלים המיוחדים, המאפיינים כל עדה ותפריטיה. ענית אמרנו? אבל בשבת לעולם העשירות שולטת, ועוד ביד רמה. אין ספק. שמריה וחנה טיקנגולד היו הזוג הבני ברקי הראשון שרכש דירה באותה עיירה. בעצם, הם היו הסנונית הראשונה להגירה לא מסיבית בכלל של משפחות חשובות של בני תורה, שמאסו בצפיפות האורבנית העירונית, ומשיקולי רוחניות וממון בחרו להשתכן בנקודה הירוקה במדבר. שמריה, אברך כשרוני בעל יוזמה, אב לתינוק בן חצי שנה, קלט מהר בחיישניו, שמעבר לרוחות השרביות, יש כאן גם שרב רוחני. כבר בשבת הראשונה הוא ביקש מגבאי בית הכנסת לשאת דברי תורה, "רק חמש דקות". והגבאי, ניסים ניסנוב, אישר לו 30 דקות. למותר לציין, כי החן הטבעי והחיוך שובה הלב של האברך טיקנגולד כבשו את הלבבות, ומיד אחרי הדרשה הראשונה ניסנוב טפח על כתפו והודיע לו: "כל שבת אני רוצה ככה". בשבוע השני עם הסכמת הנהון ענקית של ניסנוב הרב טיקנגולד תלה מודעה על לוח המודעות בבית הכנסת: "מתפללים יקרים, בכל יום, בשעה חמש אחה"צ, יתקיים שיעור גמרא במסכת ברכות וחידושים על פרשת השבוע". כבר ביומו הראשון של השיעור נספרו שישה צמאי תורה, והיקף הצמאים הלך וגדל לו משבוע לשבוע. עם כניסתו של התינוק השלישי לדירה הפצפונת של הטיקנגולדים, נספרו כ - 30 יודעי ספר, שחלקם אף התנצח עם הרב הצעיר והכריזמטי בשדה הקרב הסוער, הגדוש קושיות ותרוצים. עם הגעתה לדירה הקטנטונת של התינוקת חווה'לה המתוקה, נרשמה תנודה של אי - נוחות קלה מצידה של חנה."צפוף מאוד בבית אולי נסגור את המרפסת ויהיה לנו עוד חצי חדרון לתינוקת...."שמריה הביט בתינוקות המשתובבים במיתחם הצפוף, בן השלוש מטרים רבועים, והשיב: "עוד לא הגיע הזמן" כשנפתח כולל הערב הראשון בעיירה הדרומית בניצוחו של ר' שמריה ובית הכנסת כבר המה משוחרי תורה, גלש לו אחר כבוד התינוק החמישי ברוך הכשרונות, אביגדור, וכבר היה ברור לכל הצדדים שניהול אורח חיים נורמטיבי, הוא כמעט בלתי אפשרי. "זהו חנה, אני נוסע למרכז העיר, מחפש שיפוצניק חביב וסוגרים את המרפסת. אביגדור דומני הולך להיות גדול הדור הבא, והוא זקוק לשלווה כדי להפוך בעתיד לאילן נושא אשכולות. סוגרים בשבילו מרפסת"...חנה חייכה, אך לדאבון הלב, היה זה אחד החיוכים האחרונים של הטיקנגולדים באותה עיירה. כשרחמים ששון השיפוצניק החרוץ נחת לו בדירה הקטנה של שמריה, עם כמה קירות גבס בטנדר, עם מקדח ברגים והמון מוטיבציה, הציץ מחלון ביתו לעבר הנעשה אצל הטיקנגולדים, השכן החדש יחסית. כבר אמרו חז"ל היזק ראיה שמיה היזק, ואכן דומה כי היזק זה התרחב לו למימדים קצת יותר רחבים."הרב שמריה, חביבי", מסנן מבין שיניו השיפוצניק רחמים כשמסמר בגודל עשר בפיו, "בית צריך מרפסת, ואתה בכלל דתי חזק. דתי חזק צריך גם מרפסת שתהיה סוכה, אני שמעתי עליך שאתה צדיק, יש לי בטנדר קרשים לא חדשים. אם תגיד 'רחמים, אני מסכים' - אז אני בונה לך פה, מול המטבח, פרגולה גוטע גוטע, שתהיה גם פינת משחק לילדים, וגם סוכה בסוכות". שמריה טיקנגולד, שהפך כבר לרב בית הכנסת ומרביץ שיעורים מפורסם, לא יכול היה לסרב להצעה המרשימה, ועוד לפני שהרכבת לבאר-שבע השמיעה צפירה אחרונה, הוא אמר: "רחמים, אני מסכים". שעתיים אחר-כך. שני המלאכים הצמודים לכל אדם שמעו את חנה'לה לוחשת: "זה גן עדן, גם לנו יש ארמון, לא דירה, עוד חצי חדר, וגם פרגולה, תודה לך השם". השמחה הזו לא ארכה יותר מלילה וחצי יום. בשעה 12.00 בצהריים, בעוד חנה מטגנת כמה תפוחי-אדמה לילדיה, נחת ליד הפרגולה הפקח העירוני ויקטור נאורי, שלף את פינקסו והתחיל לרשום דו"ח מסודר. "גבירתי, אנא, תני זאת לבעלך" ביקש נאורי, הניע את הווספה הכחולה שלו ונעלם בתוך ענן אבק. צו הריסה. כן, לאחר ההתראה להרוס את "המבנים הבלתי חוקיים", קרי המרפסת שנסגרה והפרגולה הקטנה, הגיע צו-ההריסה עם כמה קווים אדומים, ובצידו הזמנה לבית משפט. "ריבונו של עולם", התפלא ר' שמריה, "מי דיווח לעירייה על כך? למה?? חיצים של אכזבה דקרו את ליבו. "חמש שנים שאני כאן, חי בדוחק, מוסר נפשי ללמד תורה. אבל אם זה רצון ד', נקבל זאת באהבה". "כבוד הרב, ראיתי פה פקח. מה הוא רצה ממך?" שאל השכן גבריאל ציוני בעיניים סקרניות. "מה אגיד לך ציוני, סגרתי מרפסת, עשיתי פה פרגולה קטנה, ויש לי ביד צו הריסה והזמנה לבית משפט. לא יודע מה לעשות"."שמע לי, כבוד הרב, אל תתעסק עם העירייה, הם גיבורים על חלשים. מול עברייני בניה חזקים, כמו קבלנים ואנשים אלימים, הם נעלמים כמו פרפרים. אבל על קטנים כמונו, הם עושים שרירים" הסביר ציוני במקצועיות."להרוס?" השתאה טיקנגולד "לא מסוגל להרוס, אשתי לא תעמוד בזה. הצפיפות כאן נוראה מה שיהיה יהיה, הכל בידי שמים". יומיים שלושה אחר-כך התחילו הלשונות הרעות ללחך את אוזני הרב הצעיר. "חילול השם, הרב של בית הכנסת בונה בלי אישורים" ועוד: "היעלה על הדעת שהוא יתן דוגמא אישית למתפללים" וכך גבהו הלשונות מעלה מעלה. "מי התיר לנו ללמוד תורה מפיהו? הוא לא מקשיב לחוק, בנה ומצפצף על החוק" הלשונות הרעות הפכו לסערה בלתי נשלטת, כשאחת השכנות צעקה לעברה של חנה'לה: "תתביישו לכם, בגללכם יצאו עוד שלושה צווי הריסה בשכונה גם להרחבה שעשיתי בדירה שלי, הכל בגללכם!!!".

המשך בשבוע הבא- באדיבות המחבר הרב קובי לוי

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

הבן שלי התפטר ממקום עבודתו ונשאר בלי עבודה הרבה זמן, כל הנסיונות למצא עבודה לא הצליחו, פעם העבודה לא התאימה לו ופעם הוא לא התאים להם. היה מתסכל לראות אותו ככה, עד שהחלטתי להתקשר ל"**חסדי ינון**" ולהזמין עבורו "**פדיון נפש**". והשבח לאל, תוך כמה ימים לאחר הפדיון הוא מצא עבודה ליד הבית, עשר דקות הליכה, והוא מרוצה. ואם הוא מרוצה גם אני מרוצה. תודה לבורא עולם!

עלוש מב"ב

הבת שלי עברה ניתוח לפני חודש בערך, מאז כל הזמן היו סיבוכים, כל פעם על משהו אחר. היתה צריכה לחזור לבית חולים, לתפרים, לטיפולים. ככה במשך כשלושה שבועות, הלוך חזור מהבית לבית חולים. לא יצאה מזה. לא תפקדה בכלל. עד שהתקשרתי ל"**חסדי ינון**" לעשות לה "**פדיון נפש**". ופשוט למחרת שעשו לה את הפדיון, הכל עבר.
ברוך השם וכבר חזרה אפילו לעבודה.

ל.

הבטחתי לספר בשורות טובות, בתי נשואה מזה כמה שנים ולא זכתה לפרי בטן, למרות שהם עדיין צעירים, לא רצינו לחכות. החלטנו לעשות השתדלות. הזמנו "**פדיון נפש**" ב"**חסדי ינון**" וחכינו לישועה. וברוך השם התבשרנו בשורות טובות, שבעזרת השם יהיה לה המשך הריון קל ולידה קלה , בעתה ובזמנה ובמזל טוב...
תזכו למצוות!

ט.

הבת שלי עמדה ללדת לקראת לידה רגילה, כשלפתע גילו במוניטור העטה בפעימות הלב של העובר. אני עומדת בחוץ ורואה רופאים נכנסים ויוצאים, מתיעצים ביניהם. הרגשתי שמשהו הסתבך ולא ידעתי בדיוק מה. באינסטינקט אמהי התקשרתי ל"**חסדי ינון**" ובקשתי שיעשו לבתי "**פדיון נפש**" דחוף, כי זה פקוח נפש. ואכן עשו לה מיד. לא עברו כמה דקות והטיסו אותה לחדר ניתוח. אז הסתבר שהעובר היה בסכנת חיים, מסובך בחבל התבור. היה פשוט נס! אין מילים להודות להשם...

(מ.מ. מהמרכז)

אחותי סבלה מבעיה בשיניים שהצריכה התערבות כירורגית. יותר מהיסורים שהיא סבלה, היא פחדה מהניתוח עצמו. אבל הרופא החליט, ונקבע תאריך, וזהו. אין מה לעשות. זו לא פעם ראשונה שאני מתקשרת, וגם בסיעתא דשמייא רואה ישועות, אז התקשרתי לילה לפני, בקשתי שיעשו לה את "**הפדיון נפש**" על הבקר, לפני הטיפול. וכך עשו. לאחר חצי שעה אני מקבלת טלפון מאחותי ואומרת לי בהתרגשות שהרופא התחרט לאחר הבדיקה, ואמר לה שהניתוח הזה מסוכן ולא מתאים לה, ואם היו עושים אותו בכל זאת הייתה נכנסת למצב של סכנה ממשית. ויטפלו בזה בדרך אחרת. רואים בחוש את יד ההשגחה. אני כבר רגילה לשמוע ישועות, אבל אין ספק שזה משמח אותי כל פעם מחדש...
תודה לבורא עולם.

(בעילום שם)

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה חוכה שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי
דיבור ומחשבה יוצרים מציאות

בימי צעירותו של הרב צבי פסח פראנק, בשנת תרס"ג, הוא למד ביפו. באחד מימי החורף, בחודש מרחשוון הוא ישב בבית המדרש, ושמע שיחה בין שתי נשים שישבו בעזרת הנשים. האחת אמרה לחברתה: "רק בזכותי אפשר לשבת כאן, ללמוד ולהתפלל, מכיוון שבעלי הוא זגג, הוא זה שתיקן את זגוגיות החלונות שנשברו. אם הוא לא היה מתקן, היה הגשם חודר פנימה ואי אפשר היה לשבת בבית המדרש כראוי". השיבה חברתה לעומתה בתמימות: "רק בזכותי יכולים לשבת בבית המדרש, שהרי בעלי מדפיס לוחות שנה. אילו היה כותב שעכשיו חודש שבט, היה כעת שלג וקור עז, עד שאי אפשר היה כלל לבוא לבית המדרש..." גם אם בעלה של האישה היה משנה את לוח השנה לחודש שבט, שלג לא היה יורד, כי באמת היה חודש מרחשוון ולא חודש שבט, אך לעומת זאת אנו יכולים לשנות מציאות, לשנות דרך, לשנות את החיים...בכוח הדיבור שלך, בכוח המחשבה שלך אתה יכול לשנות מציאות, העולם נברא בדיבור ובמחשבה. אומרת הגמרא שברית כרותה לשפתיים, שניתן ליצור מציאות באמצעות הדיבור. אם נשכיל להשתמש בכוח הדיבור לדברים טובים, נדבר טוב, נדבר חיובי נוכל ליצור מציאות כזו, מציאות טובה וחיובית. הדברים מכוונים גם כלפי אחרים, אם נחשוב על האחר טוב, אם נדבר עליו טוב, בידינו ניצור אותו טוב, נהפוך אותו לאדם אחר, שונה וטוב. רוב הצלחתך תלויה ברצון שלך, במחשבה שתצליח, בדיבור עם עצמך, בכוח שאתה נותן לעצמך, גם אם הנך רחוק ממנה, באמצעות כוח המחשבה הטובה שלך, בדיבור הטוב על עצמך ויכולותיך תוכל ליצור את אותה המציאות שאתה מייחל לה...

רונן קרתא

הפרשה המצויירת
// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל, בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"**חסדי ינון**" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440